

gang, og nå skulle det smake godt med litt ramsterk kaffe og en matbit.

Opp med kaffekjel Helge, sa min fiskebror, nå skal det kokes kaffe. Jeg til å romstere i ryggsekken etter kjelen, men der var ingen kaffekjel. Nei, du må nok ha kjelen sjøl du far, sa jeg. Han til å endevende sin ryggsekk men heller ikke der noen kjele.

Nå var gode råd i sannhet dyre, kaffe måtte vi jo ha. Vi tar markboksen og bruker den, sa Alf, det hørtes unektelig litt uappetlig ut men —

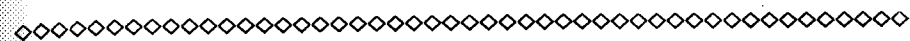
Boksen ble tømt for resterende mark, huttemeg tu; skurt utallige ganger med sand og vann og tilslutt utkocht. Så ble det fylt på igjen med tilbehør og kokt.

Andektig tok vi en liten slurk hver. Jo, det smakte da kaffe uten noen større bismak, men hele tiden mens vi spiste måtte vi snakke om noe helt annet. Jeg har, sant å si, spist flere ganger med bedre appetit!

Nå lysnet det mot dag og vi tok igjen fatt på veien over fjellet godt fornøyet med et riktig morsomt nattfiske.

Ja, dette ble opptakten til mange morsomme fisketurer i både Femsjøen og Asperen. Her var det gjedde og abor som måtte stå for støyten og det var ikke bare småtteri vi dro opp gjennom mange dagers herligt friluftsliv.

Så var ferien slutt for det året og det bar hjemover til Vestfold igjen med bane, båt og buss. Hjem til kontoret hvor livet består av kroner og øre, kilo og tonn, timer og minutter, men også til mange herlige søndager etter fugl og hare — når den tid kom.

FRAM FOR ROVERBREVET

Av Chr. Andersen

Med stor optimisme pigget jeg av gårde på min siste store ferd for selve Roverbrevet. Endelig skulle jeg, om ikke fullføre, så i allefall komme et stykke videre på Speiderveien som hitil har gitt meg så mye verdifullt. Jeg stakk bortom Stortjønna, som snarest, for å titte litt på Sidensvansens tilholds- tre for et par år tilbake. Deretter pigget jeg oppover Aursjøvola der noen fiskuser holdt på med å bore hull for isfiske. God mosjon fikk de i allefall da de først nådde vann på 1 m og 20 cm. Men fisk fikk de imidlertid og jeg var til og med så heldig å få overlatt noen røpinner for mitt behov. Det gikk fort unna på mine smekre langrennski. Overalt i fjellet krydde det av hare- spor, men av levende synlig vilt var det foreløbig nokså sparsomt. En enslig rypestegg flakset imidlertid opp like før ankomsten til det vakre Skarstjernet og knegget ivrig, idet den gav et lite stykke av seg selv i form av en fjærpist til mitt hovedarbeide på Roverturen.

Skarstjernet, som ligger midt i Sølenskaret, er et yndet tilholds- sted for villrein. Dessverre så jeg ingen der nu, men det var ennu

store muligheter så jeg tok ikke noen sorger på forskudd. I strenge vintre ferdes det også ulv her inne. Noen spor etter disse så jeg ikke, men derimot var det tydelige far etter jerv. Helt sikker var jeg ikke til å begynne med, men etter en nærmere undersøkelse ble dette bekreftet ved hjelp av Norges Dyreliv og en kjentmann på traktene, Peder Myrstad. I allefall var det en lekkerbisken.

1751 m.o.h. er i grunnen en ganske anseelig høyde når man tar i betraktning at det ikke ligger noen topper i nærheten som tilnærmelsesvis er like høye. En praktfull utsikt som dessverre bare kunne foreviges i farger da jeg bare hadde ett apparat.

Langstrekket innover til Fiskevollen bød på mange morsomme opplevelser med tildels kronglete og vilt terreng. På veien nedover Sølen skremte jeg opp en flokk med snespurv som hvert år holder til heroppe. Etter hvert som jeg kom nedover mot skoggrensen ble terrenget straks mere kronglete og storstenet, da særlig i liene langs Sølensjøen der det en gang i tiden har operert en isbre som tilsynelatende har hatt det moro med å legge igjen sten over alt etter seg. Av de store skogsdyrene som elg, gaupe m. m. var det lite tegn. Derimot la man mere merke til fuglelivet. Granmeis, toppmeis og kjøttmeis var representert fra meisefamilien. Dessuten var korsnebben ivrig i ferd med å sørge for seg og sine et eller annet sted i den jernharde og barske furuskogen. Korsnebben klekker som bekjent sine unger i januar—mars.

Men ferden gikk videre. Like storsteinet var det over alt. En trolsk, spenningsmettet stemning fylte meg med litt uro, den kriblende følelse av å være alene. De gamle opprånede tyristubbene og de veldige furukrakene skulle ikke akkurat bidra til å minske denne atmosfæren. Jeg følte meg som i mitt eget lille kongerike der jeg pigget avgårde under foten av den så stolte og dominerende Rendalssølen med sine ruvende og majestetiske topper som fullstendig ignorerte alt det annet som kunne tenkes å ville konkurrere om dens posisjon.

Fiskevollen kom imidlertid nærmere og nærmere. Dette skulle bli mitt første møte med dette stedet, så originalt og romantisk, der den lå som en liten grend for seg selv med ca. 40—50 hus og nøst av alle slag. I en av hyttene finner vi eneboer Nygardson, en

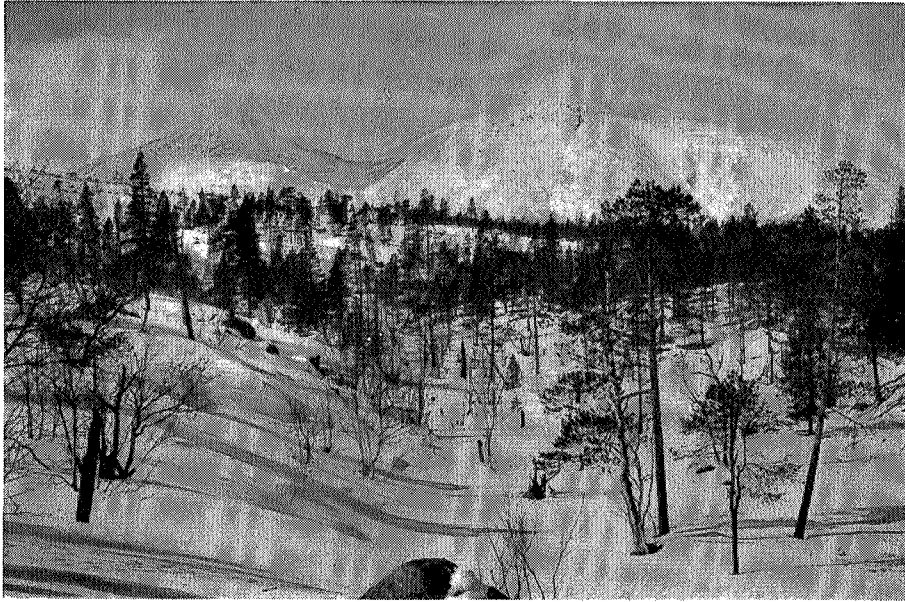

Au-au, tåa mi!

Chr. Andersen

koselig gubbe som sikkert ikke kunne tenke seg noe bedre aldershjem enn dette. Riktignok hadde han besøk i påsken, men etter som jeg forsto greidde han seg utmerket alene. Etter en liten matrast og en god del knipsing med min kjære Exakta, spurtet jeg lekende og lett utover Sølensjøen med kursen mot Stenstrømmen, der det var meningen å kampere over natten, men en nattetemperatur på $\div 30^{\circ}$ tillot ikke dette så jeg returnerte til basen nede i dalen umiddelbart. Imidlertid fikk vårt motto «Til tjeneste» sin berettigelse. En vond tå på min innhentede «sikkerhetstjeneste» hadde tilsynelatende sett sine bedre om ikke beste dager. Jeg fikset lett og elegant den skiven ved hjelp av mine kjærringråd og andre tillærte galskaper, så forhåpentligvis er mannen og tåen nu på bedringens vei.

Det var temmelig skumt da jeg tok fatt på de siste kilometrene dog lyst nok til å se en liten harepus stryke forbi meg oppover i skogen. Den hadde det nok travelt med å finne seg et krypinn

— et kongerike — Sølensfjell.

Chr. Andersen

for natten. Den samme tanken slo også meg. Da jeg endelig, godt fornøyd med en strålende dag, kunne sikte meg inn en sengeplass for natten, sa jeg til meg selv: «Nok et skritt videre på speiderveien», en vei som for meg står som noe av et ideal. Det er ikke alltid så lett å følge denne veien til minste detalj, og det var heller ikke meningen. Derimot rammen og de idealene som omhandler denne vei, Speiderveien, bør følges. Det er en meget sunn og klok levevei.

Om pilegrimene og deres vandring er det mye å berette, men jeg skal her bare ta med det vesentligste som vedrører de traktene hvor jeg i tiden 1/4—2/4 1958 tok min Rovertur.

Pilegrimene drog, for Sør-Norges vedkommende, nordover gjennom Østerdalen til Nidaros til St. Olavs skrin. Her i disse strøkene omkring Rendalen og Engerdal ble pilegrimene en hel plage.

De måtte jo ha mat og husly for natten og da folket bodde svært spredt ble det en stor påkjenning for dem å underholde det vandrende folk.

Fiskerbuer ved Sølensjøen.

Chr. Andersen

I 1303 ble det innført en ordning slik at pilegrimene måtte vise pass for seg. Alskens landstrykere utgav seg nemlig for pilegrimer.

I 1328 kom der nok en forordning som gav de fastboende beskyttelse mot pilegrimene. Ennu går det sagn om «munkeveier» i fjellet, noen av dem er ennu seter, 3: strandlinjer etter bresjøer.

Pilegrimstrafikken tok slutt da reformasjonen kom, men fremdeles reiste folk over Østerdalen. Veien gikk over Rendalen gjennom Sølenskarret, over Kjølen til Tynset og over Kvikne. Her ble også kongeveien lagt.

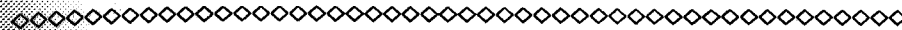
Også fra Sverige, gjennom Härjedalen og Jämtland kom der mange pilegrimer. De kom over grensen i Engerdal og over Galten hvor de deretter fortsatte opp til Sølenskarret hvor de kom inn på «hovedpilegrimsveien» til Nidaros.

I nordre enden av Sølensjøen, som ligger ved foten den majestetiske Rendalssølen og fullstendig dominerer landskapet med sine 1751 m. o. h., finner vi merkelig nok Norges største, og man kan vel trygt si, eneste innlandsfiskevær av noenlunde størrelse. Det

er Fiskevollen med sine 40—50 tinngrå og brunbarkede nøst og fiskebuer.

Fiskeretten i Sølensjøen tilhører en del Rendalsgårder som hvert år drar opp kolossale mengder av den fineste røye. Fisket her oppe har alltid vært meget inntektsgivende og drives først og fremst som kommersielt fiske, en næring som har betydd mere enn jordbruket for de gårdene som har lott i sjøen.

Til sommeren skal det taes opp film fra disse traktene med Fiskevollen som utgangspunkt. Det er nok på sin tid, da det er en ny bebyggelse som er i ferd med å fortrenge det urgamle inntrykk man får ved dette stedet. Dessuten er det på høy tid at denne så idylliske og ikke minst historiske plassen nu blir tatt vare på i ytterste øyeblikk før de siste trofaste legger opp. Hva det siden kan bli til med Sølensjøen når næringsfisket ikke i fjern fremtid har ebbet ut, er det ingen som vet. Kanskje et eldorado for sportsfiskere, men sportsfiske vil aldri kunne gi den beskatning som fiskebestanden i Sølensjøen krever. Og så er jo ulykken den at røya er så sørgelig uvillig til å ta flua.

HANESTADNYSETER

Av Gunnar Raabe

Den Norske Turistforening har i den senere tid bygget flere små selvbetjeningshytter, i lite beferdete strøk. Disse hyttene er meget populære, av flere grunner. Oppholdet blir billigere, og ikke minst — en treffer bare 100 % fjellfolk i slike forholdsvis ukjente strøk. Folk som ikke går avveien for litt brydderi med matlaging og hyttestell forøvrig. Vi treffer utelukkende dem vi er på bølgelengde med, som er mere interessert i hva terrenget har å by på, enn hva bestyreren serverer ved middagsbordet. Det blir en egen hyggelig tone i disse småbuene. — Særlig er de hyttene hvor proviant er lagt ut til salg populære — rimelig nok, men også de buene hvor en selv må ha med mat i sekken er godt besøkt. I Jotunheimen har DNT Olavsbu, Arentzbu, Styggevasshytta og Skridulaupbu. Neste år blir hytta ved Lågaros ferdig, midt på Hardangervidda — i sentrum for en sirkel om turisthyttene ved Sandhaug, Rauhelleren, Mårbu og Mogen. Bua gjør det mulig å dele opp de temmelig drøye marsjene mellom disse hyttene.

Enda en selvbetjeningshytte er nå klar til å ta imot besøk, den som ligger ved Hanestadnyseter, sør for Kvislåseter. Den er antage-